

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, Kai.; af Kai Hoffmann.

Titel | Title:

Den vide Verden : Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Pios Boghandel, 1921

Fysiske størrelse | Physical extent:

121 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 312

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 06308 X

+ Rex

DET KÖNIGLIGE BIBLIOTEK

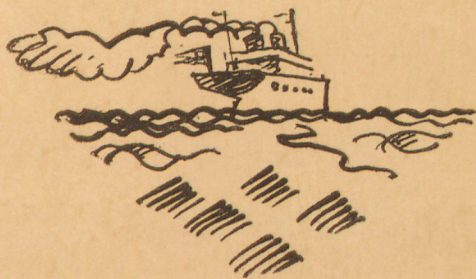
DA 1 28 238

1 12202 00308 X

KAI HOFFMANN

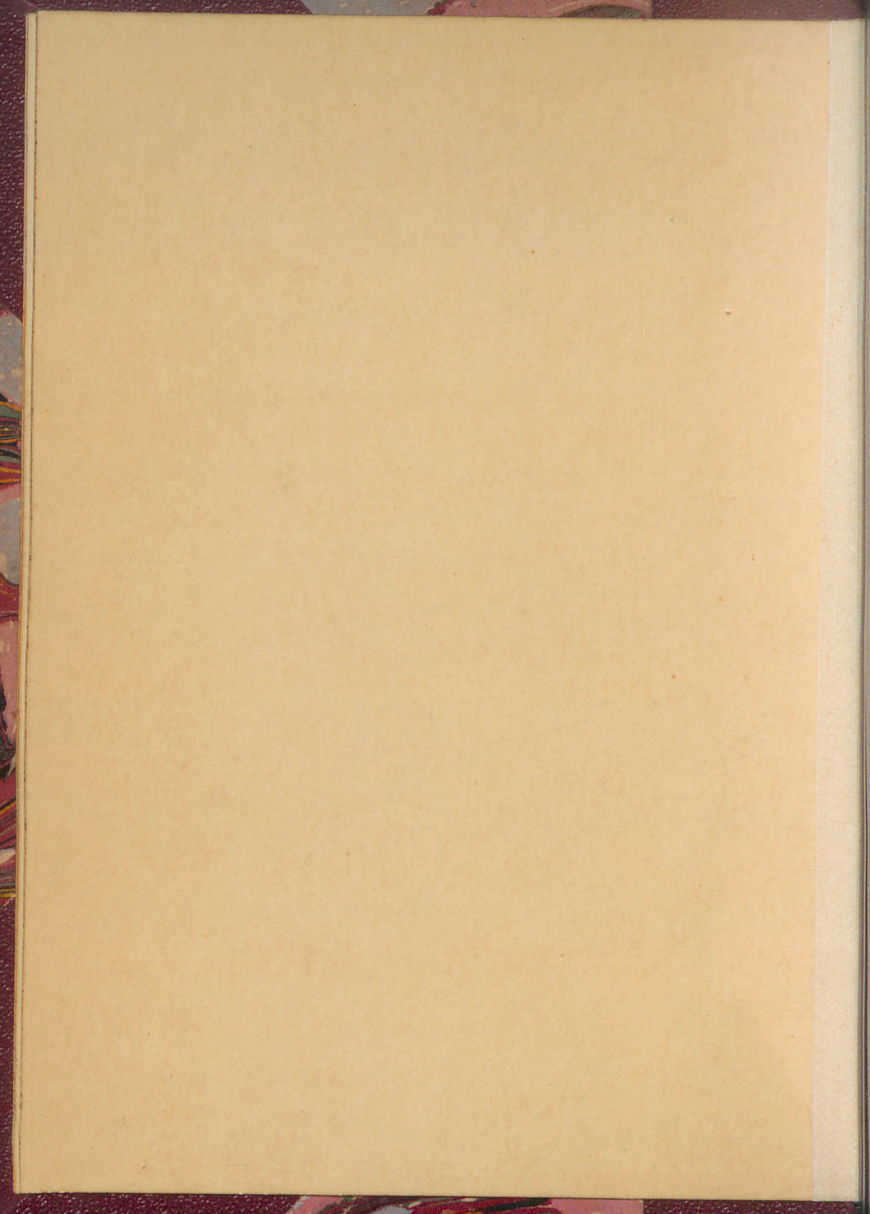
DEN VIDE VERDEN

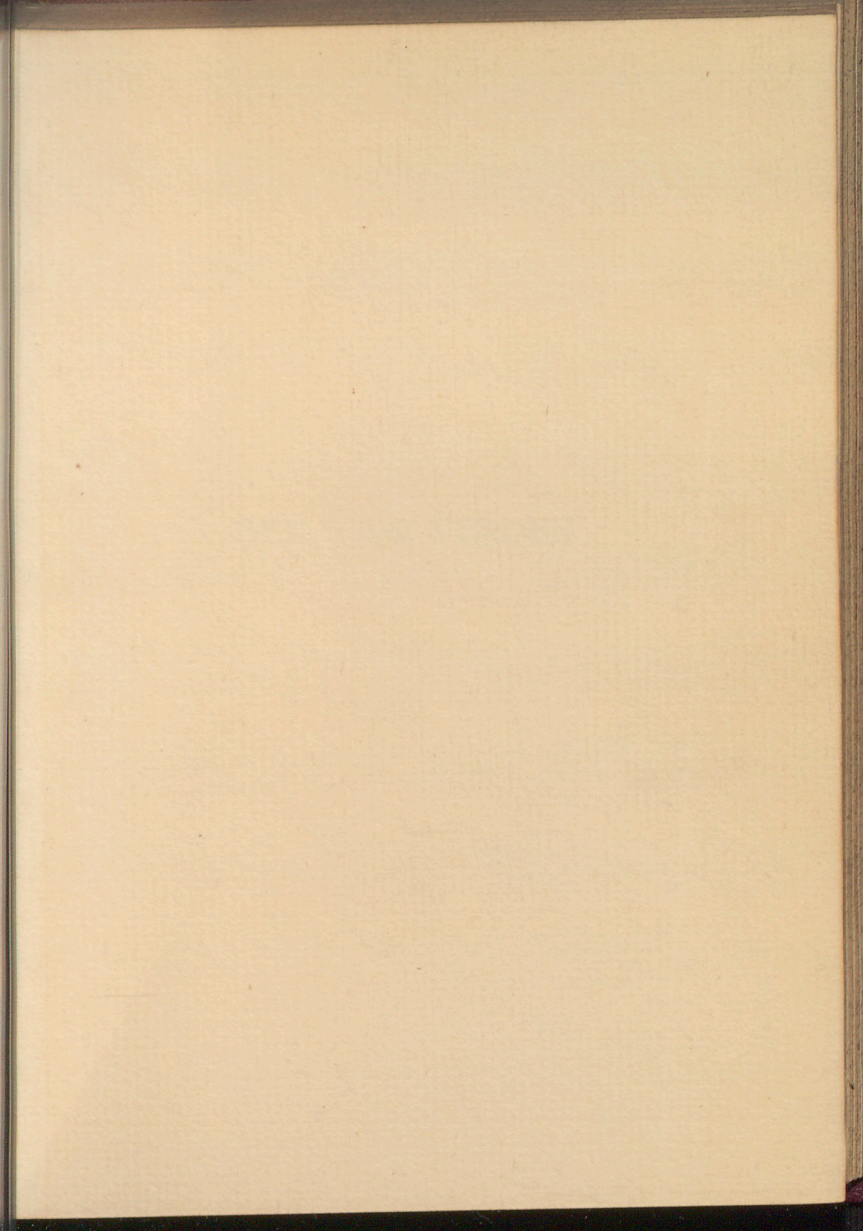

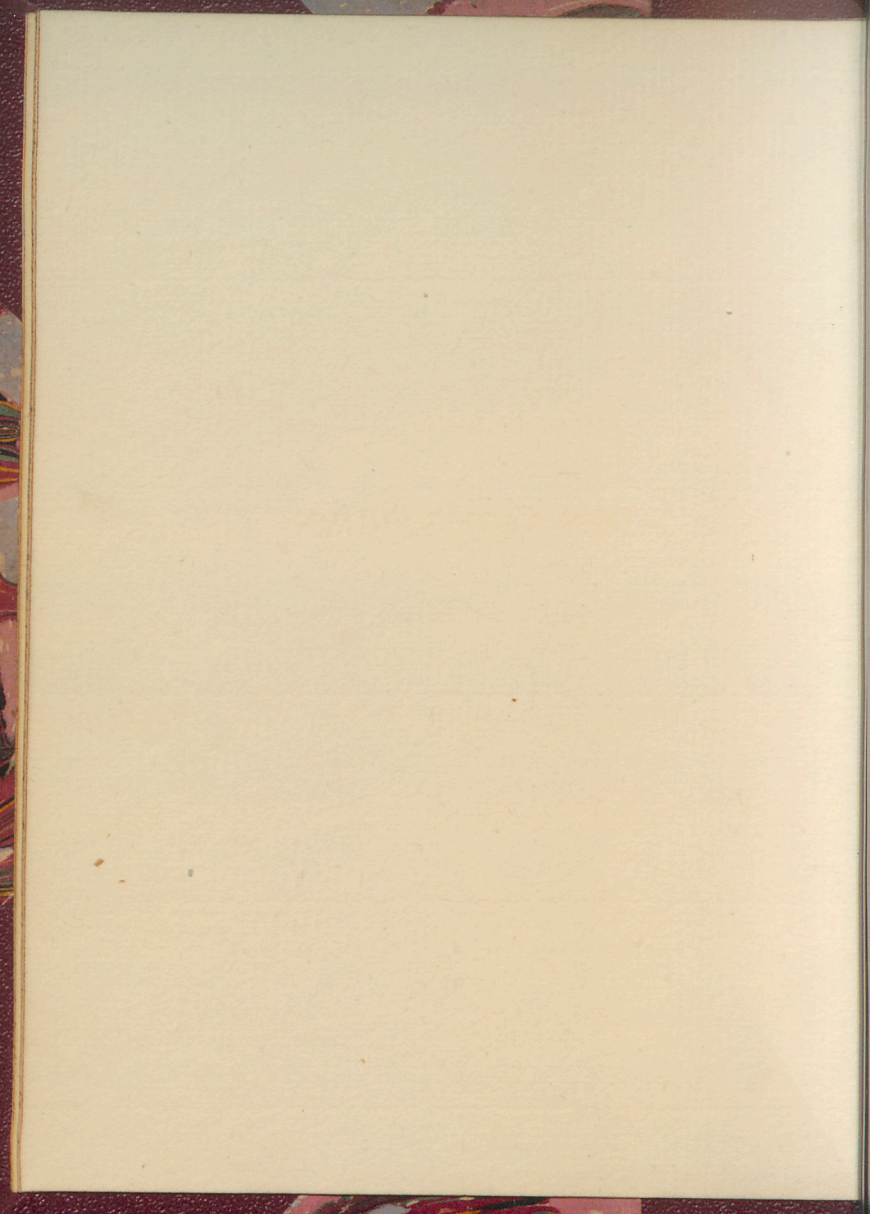
KØBENHAVN

V. PIOS BOGHANDEL POVL BRANNER

1 9 2 1

DEN VIDE VERDEN

*Denne Bog er trykt i 600
Eksemplarer samt 25
nummererede Eks-
emplarer paa
haandgjort
Papir.*

KAI HOFFMANN

DEN VIDE VERDEN

DIGTE

642.2758

V. PIOS BOGHANDEL • POVL BRANNER
NØRREGADE • KØBENHAVN
MDCCCCXXI

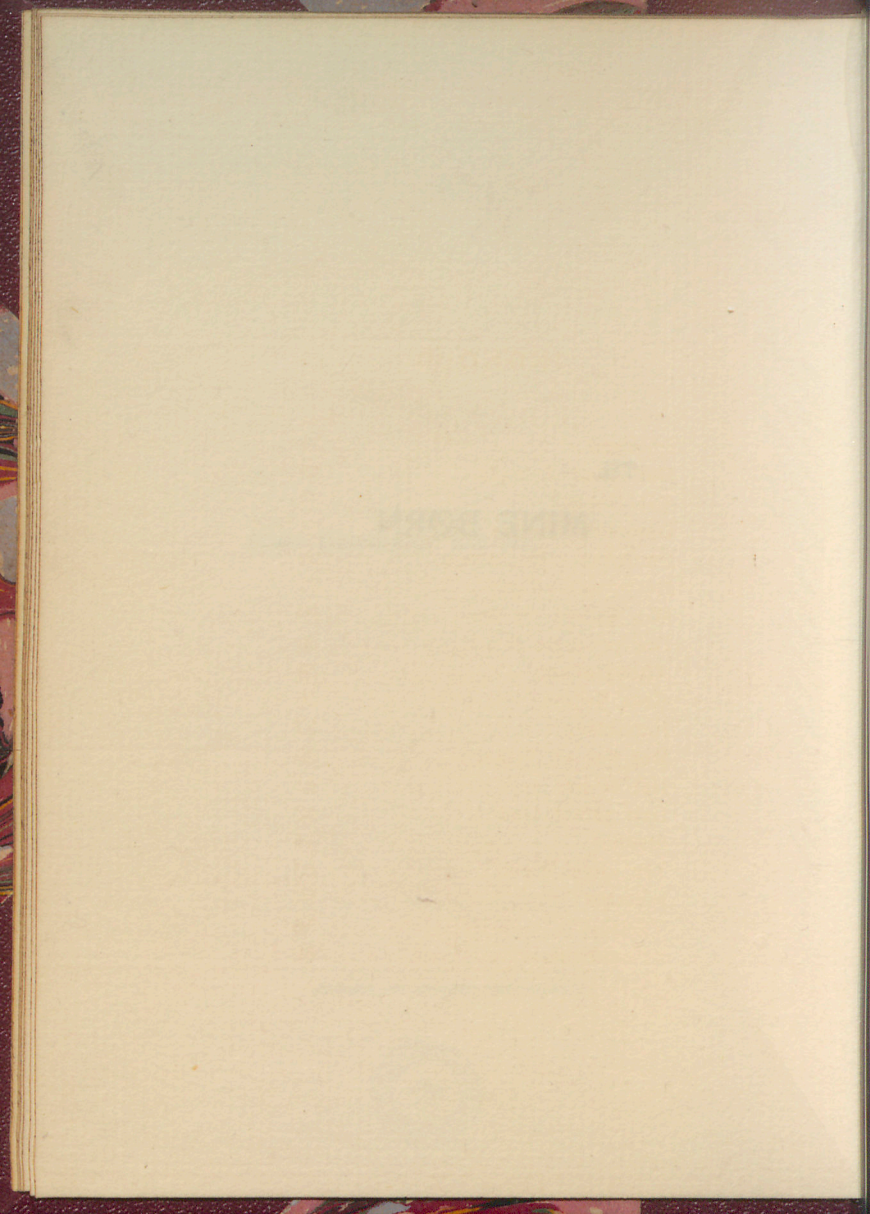
Dette Eksemplar har Nr.

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI

TIL

MINE BØRN

INDHOLD

	Side
Imorgen	11
Den store Armada	15
Min Slægt	17
Danmark—Hellas	22
En Aften i Barcelona	24
De britiske Piger	27
Min Faders Verden	29
Der er nogle Stuer	30
Aftenklokken	34
Graa Strand	36
Indvielsen	37
Der bor en Fisker	39
Det er her —	41
Den gamle Gud	42
Strofer	44
Tre unge Mænd	52
Blæsten	54
Vinstue	56
Skæmteverse	60

	Side
Ole og Marie	63
Dagene gaar	65
Rejsen til Sommerhuset	67
Gule Sporvogn	71
De danske Troppers Indtog i Sønderjylland	73
Invaliden	76
Vi Normanner	81
Sydhavspigen	85
Slottet	87
Menneskene	90
Nuet	92
Hun	95
Mænd	98
Kald	100
Gaa —	102
Forbrydere	104
Den klare Bølge	109
Ivar Benløs	111
Guden	113
Midt i Havet	115
Livet	118
Fremad	120

I MORGEN —

DEN, som vil grønne Skove,
maa ogsaa ville Høst,
den, som vil Liv, maa lære,
at ogsaa Graad er Lyst —
at intet tør staa stille,
at Ejendom er Tab,
at alt er Vej og Vandring
imod et bundløst Gab.

Hver Haand, der greb om Sværdet,
blev éngaag tung og mat,
hver gejl og gylden Morgen
randt ud i stille Nat —
hver Gang, vi dødstræt fanges
i Søvn og Dvaales Spind,
er det for atter frigjort
at kime Dagen ind.

I Nord gaar Nordenvinden . . .
Der syder Ild i Øst . . .
Jeg vil de grønne Skove —
jeg vil den gule Høst!
Den vide Verden kalder,
det synger fjernt og nær,
at alting, inderst inde,
er Afsind og Begær!

Staa op, drag ud, bliv borte
i Sol og Støj og Støv,
i Verdens tusind Mile
af Bjerg og Mark og Løv!
Staa op, drag ud, bliv borte
i Rus, der ender først,
naar sidste Søvn gør Ende
for altid paa din Tørst!

Igennem Jag og Tummel,
i Dagens skidne Luft,
gaar hemmeligt en Higen,
som spotter al Fornuft.
Naar alt ved Midnat tier,
fornemmer vi især,
at alting inderst inde
er Afsind og Begær.

Thi alt er uden Grænser,
og Graad er ogsaa Lyst . . .
I Nord gaar Nordenvinden,
der syder Ild i Øst.
„I Aften“ vil „i Morgen“ —
i Morgen vil jeg staa
paa Skrænter og se Sletter,
jeg aldrig forhen saa . . .

DEN STORE ARMADA

DER kæmped en uovervindelig Flaade
med Englands Skibe og Stormens Fraade —
en Drøm om en Lykke, som ikke fandt Naade.

Der ankred en Aften i Læ af et Fjeld
langt borte i Havet en stor Karavel.

Om Mænd, der jages, om favnet Mø
fortæller et Sagn paa Suderø.

De solbrune Mænd af den flygtende Flaade,
hvis Drøm var en Lykke, som ikke fandt Naade,
har avlet en Æt paa den Nordens Ø,
har saaet et uovervindeligt Frø.

Og jeg — jeg er ud af den Æt og den Ø!

Dér, hvor Møernes Manker er gule,
er jeg født, og min Moder er Thule.
Men min Fader er født i Granada.
Jeg er en Søn af den store Armada.

Jeg er en Søn af den store Armada,
af den Glans og det Blaa i Granada,
af en Sang om at sejre, en Sang om at dø,
af en rødgylden Sol over stormende Sø.

Lad Flaaden gaa under. Med Master og Mers
er Flaaden et uovervindeligt Vers!

MIN SLÆGT

JEG har søgt mine Forfædre
her og der.

Paa Sjællands Jord,
hvor den grønnest gror.

I hin Ejderens By,
der gav Kættere Ly.

Og mit Navn kommer sydfra —
fra Ejderens By.

Jeg har søgt mine Forfædre
fjernt og nær.
Paa et Søfugleskær
i et nordisk Vejr.
Paa Bøhmerlands Borge.
I Spaniens Skarn.
Engang har jeg kaldt mig
Zigøjnerens Barn.

Engang har jeg kaldt mig
Zigøjnerens Dreng,
som spiller sin Sjæl
paa en eneste Streng,
som spiller for Mennesker,
spiller for Svin —
som har skaalet med Gud
i hans dyreste Vin.

Men alt det er Toner,
er alt Drømmeri,
kun sikkert er én Ting:
et slidt Maleri —
den sjællandske Bonde,
med Skæg og med Haar,
som laa i sin Jord
nogle hundrede Aar.

Min Stamfader *Jochum* af Sjælland!
Han ligner de Patriarker,
vi møder paa Bibelens Marker.
Eller Jupiter selv, den frodige Vise.
Min Stamfader — *Jupiter* — vil jeg prise!

Hvad vil jeg vel mere,
hvad søger jeg mer —
end Regnen, der regner,
end Sneen, der sner,

end Guden, som lyner
fra Skyernes Hi.
En Bondemand gav mig
et dybt Drømmeri.

Min Slægt er uhyre.
Er her og er der.
Er Blonde og Sorte.
Er Bølger og Trær.
Se Straaet, der duver!
Se Kyster i Dis!
Det er min Familje,
jeg synger dens Pris.

Forbigangne Dage
og Sjæle, der brast —
de hører mig til,
og jeg holder dem fast.

Nu sejler dèrude
Odysseus og ser,
hvor Skyerne formes
som vældige Fjer . . .

DANMARK—HELLAS

LANDET med de mange Have,
Landet med de hundred Øer,
som vi hilser, mens vi sejler,
det er Danmark — det er Hellas.

Det er Hellas — det er Danmark:
disse blaa og krappe Bølger,
disse lange, svaje Kyster,
hvide Sejl i Blæst og Sommer.

Jeg kan huske, hvor det stormed
i det smalle Sund ved Kalchis,
mens jeg sad og spiste Druer
højt paa „Broens“ blanke Skraaning.

Jeg kan huske grønne Sletter,
Bjerger, der var Bakker — Øer,
Hertes Fødested, der nøgne
hilste mig, imens jeg sejled.

Altid husker jeg, at Hellas,
vindomfavnet, fuld af Friskhed,
fuld af solbeskinnet Oldtid,
sagde til mig: Jeg er Danmark!

Landet med de mange Have,
Landet med de store Himle,
dette bløde, lave Højland,
Danmark — det er Hellas, Hellas!

EN AFTEN I BARCELONA

EN Aften i Barcelona.
Og kun være sytten Aar ...
Han bærer sin Landgangsklædning.
Han gaar i en Ham af Vaar.

En Aften i Barcelona.
Platanernes Bladehang.
Smaa Sporvogne trækkes af Muler —
en ilende Bjældeklang.

En Aften i Barcelona.
Elektrisk straalende By!
De brede, aabne Kaféer.
Her sidder han kæk og sky.

Der sidder smaa unge Piger
i nedringet Gult og Rødt —
uskyldige Glædens Døttre,
der pludrer madonnasødt.

Der skrider med Slør om Haaret
de stolteste Fruer forbi —
de har de sorteste Øjne,
en Jungmand kan stirre i.

— Der danser et Hof, et Harem,
hvis Skønhed er upaaklædt,
en Aften i Barcelona
for Ungdommens Majestæt.

En Aften i Barcelona
elsker en Jungmand fler,
end han i et Liv kan favne.
Saa ser han dem aldrig mer.

DE BRITISKE PIGER

Vi sejlede ud ad en Fjord
mellem grønne Banker.
Der blaaned Kanalen. Bort bar os
de gyngende Planker.

Og Dagen var fuldkommen blaa.
Og Livet en Gave.
Vi sejlede ud mod andre
Riger og Have.

Men England var skønt. Og kun kort
var vi Englands Gæster.
Nu sejled vi bort fra en Verden
af svimlende Fester.

Jeg mødte — paa Tærsklen til nye
Have og Riger —
en vag og ubodelig Længsel —:
de britiske Piger!

MIN FADERS VERDEN —

MIN Faders Verden — Hav og Dæk og Mers —
blev ikke min, blev kun hos mig til Vers.
Jeg sagde: „Skib, sæt Sejl, og Bølge, strøm!“
Den Fart, jeg kræver, gør kun Skibet *Drøm*.

DER ER NOGLE STUER. —

DER er nogle Stuer,
en højrygget Stol,
et Gulv, som er hvidt
af vidunderlig Sol —
der er nogle Stuer,
en knitrende Ild
og Lampen, som lyser,
uendelig mild.

Der er nogle Børn,
som med larmende Skridt
gaar omkring i de Rum
og er mine og mit —
der er deres Moder:
den Røst og den Gang,
det Blik og det Smil,
som er altsammen Sang.

Og Dagene kommer,
og Dagene gaar.
Der fløjter en Solsort,
og saa er det Vaar.
Og Rosen derude
staar skinnende gul.
Og Bladene falder.
Og saa er det Jul.

Ja, saa er det Jul —
o, igen og paany —
og Stuen har Skær
af et Paradisgry,
og alt det, som er
og har været engang,
det kommer og synger
sin evige Sang.

Det kommer og synger:
„Forstaa, o forstaa —
du er kun en Fremmed,
hvorhen du vil gaa,
hvorhen du saa drager —
o vid det, o hør,
der er kun ét Sted,
hvor du lykkelig dør!“

Det er paa den Aften,
da Børnene ler,
det er i den Time,
da Undere sker,
da Stuen staar gylden
og skøn om min Stol
som en Blomst, der er fuld
af uendelig Sol . . .

AFTENKLOKKEN

DER ringer langt borte en Klokke
i den disede Foraarsdag.

Og Marken er graa og bakket.

Og Verden ligger dør bag.

Der ringer en Aftenklokke

saa underlig sødt og trist.

Nu er jeg igen alene

med det, som er først og sidst.

Nu er jeg igen alene
med Marts og med Klokkeklang.
Med dem, som forlængst er døde,
endskønt de var Liv engang.
Nu ser jeg Dig atter komme
i kølig og sløret Luft,
som da Du engang kom til mig
med Ungdoms og Foraars Duft.

Der ringer langt borte en Klokke
ind under de nøgne Trær . . .
Men nu er det ikke mere
en Verden af friskt Begær.
Hvad er mine frodige Dage?
Hvad bliver det alt tilsidst?
Det ringer bag Bakkekammen
forunderlig fjernt og trist . . .

GRAA STRAND

A^A, at gaa paa denne Strand
i den graa Oktober,
i den kolde, milde Blæst,
gaa her, gaa her er en Fest —
paa den lange, krumme Strand,
paa det vaade, faste Sand.

Mellem Sten og Blæretang,
under mørke Skyer,
langs et Hav, som før var blaat,
men som nu er grønt og graat,
gaar jeg, gaar jeg. Jeg maa gaa
for at favne dette Graa.

INDVIELSEN

M^{IN} Hytte stod færdig,
jeg stævned til Fest —
en Fygen af Sand,
en forrygende Blæst,
et Skumhav dèrude
bag Klittag og Klit —
og inde en Pejs
og en kold Akvavit.

Min Hytte stod færdig,
vi fejred en Fest —
der gløded og flammed
en Ild i Nordvest.
Mens Himlen højt oppe
stod blændende blank —
et Baal over Fraaden
af Solen, der sank.

Min Hytte stod færdig —
og *det* var en Fest,
hvor hvem sang vel højest,
og hvem drak vel bedst.
Langt ude en Baad
i det brusende Blaa
gik stik imod Stormen,
gik frem og gik paa . . .

DER BOR EN FISKER

DER bor en Fisker ved Fjorden,
og Garnene hænger paa Snoren,
og Børnene løber og leger.
Her fanger han Aal og Rejer.

Der bor en Fisker i Sandet,
og Solen skinner paa Vandet,
og selv naar Oktober kommer,
er her, som om det var Sommer.

Der bor en Fisker, hvor næsten
man ikke kan mærke Nordvesten,
ved Fjorden, som Digterne priser,
i et af Guds Paradiser.

DET ER HER —

SORGLØST hælder Gærdets Stolper,
medens Tiden ødselt rinder.

Det er her, at jeg gad leve
— jeg og du — til vi forsvinder.

Her er Heden. Her er Havet.

Fyrre suser. Solen skinner.

Sorgløst hælder Gærdets Stolper,
medens Tiden rinder, rinder . . .

DEN GAMLE GUD —

DEN gamle Gud, den gode Gud
har aandet paa sin Jord,
hvor Heste gaar og græsser
og Græsset staar og gror.
Der driver Dis ved Solnedgang,
og alt er sælsomt lyst,
og alt, der sker, det sker af Gud,
sker langsomt, tungt og tyst.

Den gamle Gud, den gode Gud
har aandet paa mit Sind,
og al min Uro flygted,
og Ro og Fred gik ind.
Den grønne Jord, den skønne Jord
laa udstrakt rundt omkring,
og alt, som var, var fyldt af Drøm,
jeg selv og alle Ting.

Den gamle Gud, den gode Gud
kom mig i Aften nær
fra disse stille Marker
og disse tavse Trær.
Al Skabnings Sjæl, alt Liv, der gror
i Muld og Straa og Ved,
har dybt i sig Guds Aandedrag.
Alt Liv er dybest Fred.

STROFER

ÆGYPTENS Paradis er ogsaa mit:
at pløje, saa og høste — Skridt for Skridt
at vandre Vejen: *Foraar — Sommer — Høst*
bestandig om igen — o dybe Lyst!

*

Af to Mysterier er jeg besat:
af Flugt og Stilstand — af den sorte Nat,
der sluger alt, jeg kender og har kær —
og af, at alt er stadig *nu og her*.

Du smilte til mig — Barn, du sad og lo,
saa at jeg tabte lykkelig min Ro
og gjorde vilde Ting, hvorom du streng
har dømt, jeg var forrykt — jeg dumme Dreng.

*

Han gav sig ynkeligt —: „Jeg er forfulgt!
Men aldrig aabenlyst — nej, altid dulgt.“
Skænk for det Fjols den dyreste Likør.
Han nipper lidt. Og skraaler: Gift! Jeg dør!

*

Det sidste Stadium, Forsumpning, naar
de fleste hurtigt. Saa har alle Aar
det samme Omkvæd — det, der gik og kom,
bestandig kun det samme *om* og *om*.

*

Tro helst, det halve mindst af, hvad du ved,
er ubegrundet Tro og gal Besked —
fornem til Marven Leden ved at gaa,
hvor andre gik — indtil de gik istaa.

Tag alting fra os: Auto, W. C., Flip,
tag Gøgl og Kunst — jeg giver gerne slip
paa smaat og stort, naar blot Sol, Muld og Blæst,
naar blot *Natur* og *Tænkning* er til Rest.

*

Maaske om Hundred Aar, naar jeg er Muld,
er Livets Kalk for mig først skænket fuld,
og det, som nu er Drøm og ikke til,
er da paa Verdens Bord et vundet Spil.

*

Jeg red igennem mange Landes Vaar,
jeg red igennem lange fagre Aar
og mødte ikke Lykken paa min Vej;
thi den red med. Min Lykke hedder *Jeg*.

*

Antiken præger — vældig og naiv —
endnu med Fortid mindst vort halve Liv —
skönt vi ser Mænd dør bag og bagerst bag,
hvis Tankers Guld har Præget af *idag*.

Jeg fandt, at han, der mest har Aand, er størst.
Og mest har ikke han, der kommer først.
Før Kristus Moses. Først ti simple Bud.
Saa nærmere og nærmere til Gud.

*

Et gammelt enkelt Hus — en smal Butik,
hvis Fred er dyb, hvis Mørke er Musik.
Der sælges The, og fjerne Ting er nær.
En Digterdrøm at være Købmand her.

*

Vort Liv er som en Skude, der er læk.
Beständig kortere fra Hav til Dæk.
Beständig dybere for hver en Gang,
vi mander Rær og gaar til Tops med Sang.

*

Nej, jeg vil ikke være — Broder min —
din Glemsels Fest, din Søndags Brændevin.
Det hvisker Kilden dybt fra Jordens Skød:
at der er ingen Rus som Liv og Død.

Tit fandt en Mand, der mangled Marv og Saft,
at der var Redning i at raabe: *Kraft*,
og tog saa store Gloser i sin Mund,
at han faldt om — kvalt i den samme Stund.

*

En snever Danskhed gør mig tit forstemt.
Jeg finder ikke *udenfor* saa slemt.
Om ogsaa *her* er tyve Gange bedst,
er der dog Ting af Værd i Øst og Vest.

*

Jeg fløj i Rummets Blaa og Blaa — jeg fløj.
Og Jorden laa som sirligt Legetøj.
Saa lav og lille var Vorherres Jord.
Vorherre selv — *saa* overjordisk stor.

*

For ham, der bader sig i Ryets Vin,
og ham, der syr hans Vest, er Dødens Grin
omtrent det samme: „Glemsel forestaar!“
Hvem huskes blot syv, otte Hundred Aar?

Tit paa din Langfart kom du til mit Hus
og sang for mig dit dybe Nattesus —
du er i Verden den, der synger bedst
og som jeg hører helst — o Broder Blæst!

*

„Igaar“ er død, „idag“ er Døden nær,
„imorgen“ kun staar helt i gyldent Skær.
Lidt gælder „før“, mer „nu“, mest gælder „snart“.
Thi alt vor Liv er, til vi styrter, *Fart*.

*

Altid tog *Herren* sig saa dyrt betalt,
at hvis en Morgenstund han fandtes kvalt,
var det kun Tjenernes forpinte: *Nok!*
Og dog — hvad er den herreløse Flok?

*

I kalder Livets gyldne Hverdag graa,
som var I Mænd, hvis Øjne ikke saa,
I fejrer Nattens Fest med Drik og Skraal,
skönt Dagen rækker jer en vinfyldt Skaal.

Hvor mange Morgner, Aftner har jeg kendt,
hvor mange Gange saa jeg Stjernen tændt,
saa Sol staa op af Hav, hvor Sol gik ned . . .
Hvad er at dø, naar Liv er Evighed?

*

Forunderligt har Livet lært mig ét:
at selv den tunge Sorg kun vejer lidt,
at Glæden gaar sin sejerrige Gang,
at Dag og Nat er én uhyre Sang.

*

Det hændte tit, at én foer vide om
og kom tilbage lige tonløs tom,
og én gik rundt dèr, hvor han gik som Dreng,
og var den vide Verdens Harpestreng.

*

At vaagne op et overjordisk Gry
og være helt og æventyrligt ny . . .
Alt, hvad vi er og elsker, alt vort Liv
gav vi til Intet for det Unders *Bliv!*

En eller anden talede et Ord.
Aarhundreder gik hen. Den Mand er Jord.
Men Ordet, han har talt, er en Juvel,
der, guldindfattet, glimrer paa mit Bord.

*

Jeg beder, giv mig ved den store Fest,
hvis jeg maa sidde, hvor jeg sidder bedst,
blandt navnløst Folk og nærmest ved Guds
Blæst,
den Plads ved Bordet, som er Døren næst.

TRE UNGE MÆND

DER staar tre unge Mænd
midt paa Gaden, hvor jeg gaar,
med Blæst om deres Frakker
og Blæst i deres Haar.
Jeg ser dem ind i Øjet,
jeg stirrer paa de Tre —:
Er det de Mænd, jeg søger,
faar jeg dem her at se?

Jeg ser i Lygtens Skær:
deres Blik er blankt og blaat,
er baade uærbødigt
og uden sjofel Spot.
De staar og ler — og minder
om Blomster og om Sværd.
Som fødte til at herske
staar de tre Unge dør . . .

Igennem Gaden gaar jeg
og tænker paa de Tre —:
Var det maaske de Rette,
fik jeg dem her at se?
Har jeg, som søger Kækhed
og spejder, hvor jeg gaar,
mødt nu i denne Aften
en ny og hellig Vaar?

BLÆSTEN

A^A Blæst fra Syd, aa Blæst fra Nord,
du har en Lugt af Hav og Jord,
aa Blæst fra Øst, aa Blæst fra Vest,
du er den vide Verdens Blæst.

Du kommer blød, du kommer barsk
fra vore Fædres Mark og Marsk.
Du flyver Dag, du flyver Nat.
En Morgen naar du Kattegat.

Da skummer Sø, da fyger Klit
i Suset af dit Odinsridt,
og Sjælen vaagner af sit Blund
og ser sig ud i samme Stund.

Og véd sig stærk og véd sig fri.
Gud Odin foer vort Tag forbi.
Den vide Verden er vor Gæst.
Den kom til os paa Stormens Hest.

VINSTUE

Vi har en lang, lang Stund.
Det bliver Midnat sent, sent, sent.
Kom ind, tag Plads om Tønden,
Knud Kyper har gjort rent.
Kontorerne er lukket.
Det sner, det sner, det sner.
Nu vil vi ha' lidt Hygge
og huske intet mer.
Kun at det sner, det sner.
Kom ind, kom ind, tag Sæde,
nu vil vi ha' lidt Glæde.

Vi har en dyb, dyb Tørst.
Vi drikker mindst et Fad, Fad, Fad.
Naar Sulten kommer — gir os
Knud Kyper nok lidt Mad.

Du med den røde Næse,
Grosserer og Fallent,
jeg ser, du har det godt nu,
dit Blus er festlig tændt.
Er kækt mod Glæden vendt.
Ritmester, graa og fejre —
Guds Død! — nu vil vi sejre.

Vi har en lang, lang Stund.
Kom her og sæt jer ned, ned, ned . . .
Dér er den gamle Sanger —
en Snemand, høj og bred.

Kom ind, kom ind fra Thule.
I Bacchus' Vingaard skal
du, *Leporello*, drikke.
Alt andet staar for Fald.
Her er dit rette Kald.
Sang dør, men Vinen ikke.
At leve er at drikke.

Vi har en dyb, dyb Tørst.
Vi siger aldrig Nej, Nej, Nej.
Knud Kyper gaar og skænker,
ædruelig og bleg.
Du dør med Sælskindsvesten,
bedagede Kopist,
gør Blæk og Deklassering
dig vel i Aften trist?
Skaal for din Ungdoms Gnist!
Er ikke denne Portvin
en skøn og sød og sort Vin?

Vi har et langt, langt Liv.
Vor Død skal komme sent, sent, sent.
Og hvem véd inderst inde,
hvad Gud har med ham ment?

Jeg véd kun denne Flaske.

Jeg véd kun, at det sner.

Rødglødende er Ovnene,

og hele Stuen ler.

Saa véd jeg intet mer.

En Skaal for denne Flaske

og vores alles Aske!

SKÆMTEVISE

DEN unge Herr Pjank
med den smaa Frøken Pjat
kom til mig i Drømme
en gruelig Nat.

De bad om et Vers.

„Men helst lidt Kommers,“
ønsked *han* — *hendes* Ønske
gik lige paatvers.

Hun tjattede kært
ad den unge Herr Pjank
og bøjed sig over mig,
yndig og slank:

„Aa, skriv“ — bad hun blødt —
„noget nuttet og sødt . . .“
Jeg vaagnede — hed
som en Mand, der ser rødt.

Den kære Herr Pjank
og hans elskede Pjat
kom til mig i Drømme —
en *end* værre Nat.

Jeg stod som en Mur.
Men *hun* gjorde Kur.
Og *han* talte henrykt
om „Aand“ og „Natur“.

Jeg glemmer det aldrig —
hin Mareridts-Nat
blev jeg rost og kaldt „Mester“
af Pjank og af Pjat.

— Hvad angaar Herr Pjank,
saa fortjener han Bank.

Men jeg indrømmer — Pjat
var bedaarende slank . . .

OLE OG MARIE

M^{ARIE}, det var Pigen.
Og Kusken, det var Ole.
Og Ole gik i Frakke.
Og Marie gik i Kjole.
Hvad fatted jeg iøvrigt?
Hvad var der mer i Grunden?
Der var kun det, at Sjælland
stod begge ud af Munden.

Saa blev de gift. — Jeg husker
det lille Stik i Hjertet:
at nu var Ole Kromand,
og Godtfolk blev beværtet
med mange travle Lader
og Buk i Herthadalen
af ham, som før paa Gaarden
var sorgløst Kusken, Ka'len.

Nu er de begge døde
i deres høje Alder,
som trætte Heste styrter,
som gamle Træer falder.
Det var Marie Pige,
og det var Kusken Ole,
de to, de stod for Altret
det Aar, jeg kom i Skole.

DAGENE GAAR —

DAGENE gaar saa hurtigt,
Gry følger efter Gry,
Løv falmer, Sneen falder.

Og saa er det Jul paany.
Atter staar Træet plantet
dér, hvor det stod saa tit,
og dufter af Skov i Stuen
og skinner gyldenhvidt.

Aarene gaar saa hastigt.

De, der fornylig var smaa,
er nu snart altfor store.

Naar Julen banker paa,
mangler vi hos os Barnet,
der ser gennem frossen Rude
tydeligt *Julemanden*
staa i Mørket derude.

Saa maa vi da selv være Barnet,
der tror troskyldig fast.

Saa maa vi atter standse
og dvæle i vor Hast.

Een Aarets Helligaften
beder vi denne Bøn —:

Gid Lysene aldrig maa slukkes
og Granen staa evig grøn!

REJSEN TIL SOMMERHUSET

F^{RA} *Hillerød* gaar Toget —
og *det* er altid *noget*.

Men faar det mon en Ende?

Hvor langt er vi nu henne?

Vi holder, og vi holder.

Saa kører vi tilbage.

Dog, hvem har Grund til Klage?

For det er Sommerdage.

Og vi ser Marker, Bakker
og gamle Bondenakker.
Og alt her véd, at Hastværk
er nu som fordem Lastværk.

Hør Vognen knager, knirker —
en Sang om Længer, Kirker.
Langs Skinnevejen toner
en Vise om Stationer.
Hvor lyder *Frerslev* fagert.
Harløse husmandsmagert.
Og *Skævinge* — det dræver
nordsjællandsk støt-fornøjet —
det har to flade Næver,
det har et Blink i Øjet.
I *Grimstrup* gemmes Sangen
om Oldtids-Dannevangen.
Vi sidder og blir milde,
og Timerne forsvinder . . .
Nu er det *Dyssekilde*.
Usynligt Kilden rinder.

Saa Østerbjerg — hvis Tale
er Tyrebrøl i Dale.
Og saa er der med ét
et Hvin, et Tud af Blæsten —
vi ved det, at om lidt
begynder Friluftsfesten.
Og saa kun *Vibehus* —
vi aner Fjordens Brus.

Hvor *Hundested* forfrisker —
hver anden her er Fisker,
og her er Saltet, Suset —
nu nærmer vi os Huset.
Dér løfter Motorskibet
sin høje, ranke Stavn,
Korshage er dets Navn.
Dér hilser os som før
Kaptejnen i sin Dør.
Og dér er jo *Marie*.
Det er en Rørvigpige —
en frisk og kraftig Kvinde,

døbt af Nordvestenvinde —
hun taler, og hun ler,
og hun har Egnens Stemme.
Jeg føler, jeg er *hjemme*.

Lidt Sprøjt — saa er vi ovre.
Og cykler som ifjor
langs Gærdets Sten og Brombær
mod Nord, mod Nord, mod Nord.

Dér ligger der et Klithus,
som — Gud ské Tak — er *mit* Hus.

GULE SPORVOGN

GULE Sporvogn med de stærke Lys,
gule Sporvogn, du, som er min Bys,
lige blank og smuk til hver en Tid,
du er Orden, Velstand, Borgerflid,
du er Hverdag i Normannerland,
du er Vesterbro og Gammel Strand,
og langt borte, naar jeg længes hjem,
er du Danmark, som du duver frem.

Jeg kan huske dig en Foraarsdag
og en purung Pige, som stod bag,
og du kørte bort, og jeg stod dør,
men jeg husker dig — den Dag, de Trær.
Andre Dage har jeg set mig vred
paa din Fragt af al Slags Hæslighed —
men den Ting fik du dog lært mig, at
ingen er af Guder helt forladt.

Hvor jeg kender *ham* — og *hende* dør.
De er *alle* Danmark, hver især.
Denne store, blonde Konduktør,
det er Landet med dets Korn og Kør.
Vi er alle med i denne Vogn,
vi er alle fra det samme Sogn,
og vor Vej er samme Vest-og-Øst,
og vi følges ad fra Vaar til Høst.

DE DANSKE TROPPERS INDTOG I SØNDERJYLLAND

DE drog ind. Det var *dem*.
I den flagklædte By
red de frem, drog de ind —
det var *dem*, der paany
folded Dannebrog ud,
satte Hornet for Mund
i det frigjorte Land
en ufattelig Stund.

Alle Savn og al Nød
i den Tid, der forgik —
det var dødt, det var glemt.

De drog ind med Musik ---
i det Land, der var dansk
siden Thyra og Gorm,
gik de drønende frem
i det Lands Uniform.

Det var Sjælland til Fods.
Det var Jylland til Hest.
Det var Lolland og Fyn,
der drog sydpaa til Fest.
Det var Folket dèroppe,
hvis Fader er Dan,
der nu kom for at lægge
sin Haand paa det Land.

Var det vundet for let —
 kun ved Fremmedes Blod?
Var det Folk uden Del
 i, at Lykken var god?
Af hin Skuffelsens Slægt,
 af hin blødende Hær
var de fostret og skabt,
 som marcherede der.

Det var Sønnernes Sønner.
 Og Verden var ny.
Gennem Gadernes Brus
 drog de frem i den By,
som var, hjemløse Aar,
 under Fjendernes Sværd —
bar de Dannebrog ind
 for at plante det der.

INVALIDEN

JEG er bare Invaliden,
tag Dem ikke Sagen nær,
jeg har dette nette Træben
og lidt Skrammer hist og her.
Jeg har ført dør udenlands
Krig med *Wilhelm* og med *Frans*.
For mit Folk, der ikke dansed,
har jeg traadt den Dødedans.

Jeg er bare Invaliden,
jeg har fulgt mit Hjertes Lyst,
jeg var med i Haandgemænget,
Knæ mod Knæ og Bryst mod Bryst.
Fred er godt og Helbred godt.
Det forstaar enhver Per Tot.
Men kun faa forstaar, at *Blodrødt*
kan staa Maal med *Himmelblaat*.

Der er Mænd, som kun kan trives,
naar de er ved deres Huld,
hvem en Smule Tab af Taaen
kaster næsegrus omkuld.
Lad de Fyre raadne op,
som er bare Kød og Krop!
Tog du Skade, søde Kraftkarl?
Hæng dig i din Selestrop!

Der er Folk med hele Lemmer,
fler end nok i Øst og Vest,
som er helt igennem halve,
skønt de fylder og gør Blæst.
Emsigt løber de omkring,
naar trods alting ingenting —
aldrig lige ud mod Maalet,
men bestandig rundt i Ring.

Jeg er bare Invaliden.
I kan se, jeg er defekt.
Jeg har vovet Liv og Helsen
for at vidne for en Slægt,
der vil Glemsel Helg og Søgn:
at dens Lykke er en Løgn
og dens Skræk for Døden Vanvid.
Thi vi lever kun et Døgn.

Vi er alle Invalider.
Vi har Vunder her og der.
Og den Mand, som bitrest misted,
fatted dybest Livets Værd.
Han ser Glæder overalt.
Straa og Stjerner har han talt.
Skønt han maa bestandig lytte —:
Herre, Herre — har Du kaldt?

Barnepludren, modne Kvinder
og det søde Sommerhø
siger til mig: „Maa du ikke
ønske meget sent at dø?“
Men ens Kaar kan skifte brat.
Det kan ske en skyet Nat,
at en god og gammel Fjende
banker paa, med Bøssen ladt.

Som da Rolf i Lejre mødte
Overmagts Forræderi,
kan det atter éngang lyde:
Rejs dig! Staa din Høvding bi!
Da vil Somrens søde Hø
hviske til mig: „Gaa og dø!“
og de blide bange Kvinder
bede: „Frels vort Livsensfrø!“

Sker det, at der kaldes paa mig
i en mørk og stormfuld Stund,
er jeg rede, jeg skal svare
med et *Ja* fra Hjertets Grund.
Mod de Mange — *for* de Faa.
Dette Feltraab skal bestaa.
Selv en Krøbling er der Bud til,
naar Guds Finger banker paa.

VI NORMANNER

Vi Normanner har Rod ved den rullende Sø
i en Verden af Sten og af Muld,
og vi hørte den ensomme Vogterhund gø,
vi saa Lammenes groende Uld,
vi var Hyrder og hersked med Hund og med Stok
over vimrende, vidløse Faar —
og den Stok blev et Scepter i Menneskers Flok,
vi fik Sæde i Kongernes Gaard.

Vi Normanner er født ved den skummende Strand,
vi er saltet af Aarenes Blæst,
og vi styrede Skib, før vi styrede Land,
vi kom søværts til Øst og til Vest.
Vi har blomstret engang i det hvide Athen,
før vor Saga endnu var begyndt.
Af en sydlig og tidligt fuldt udsprungen Gren
blev det nordiske Foraar forkyndt.

Det er sagt, naar vi kom til den fremmede Bred,
gik vi hastigt og haardhændet frem.
Men vor Hu stod dog ikke til Krig men til Fred,
thi vi kom for at grunde et Hjem.
Vi har blandet vort Blod overalt, hvor vi foer,
med de bedste, som var i det Land,
og i alle de Riger, der grænser mod Nord,
hedder Kraften: Nor, Svea og Dan.

Vi var Raad, vi var Daad. Over Lande og Len
har vi løftet vor skærmende Haand.
Vi har hersket og tjent. Og vor Fjende var én:
det var Kaos, Forvirringens Aand.
Mellem alle de vilde og vidløse Mænd,
i en Verden af Ulve og Faar
var vi Hyrden — og Sværdet, vi bar ved vor Lænd,
var Guds Sværd gennem Tusinde Aar.

Vi har kæmpet mod Svigens og Svaghedens Last,
vi har kæmpet mod Trældom og Tvang,
og der klinger et dobbelt: „Vær mild!“ og „Vær fast!“
i Normannernes Saga og Sang.
Bag en Mine af Spot var vi Drøm, var vi Tro,
bag en Maske af Sten var vi Ild,
og vor Lov var en Lov om at skabe og gro,
var Normannens: „Vær fast — og vær mild!“

Vi har bøjet os dybt for den mægtige Gud —
men hans Bryn og hans Haar og hans Skæg,
og hvad mon der var ment med det Bud og det Bud,
har vi overladt Prækernes Præk.
Det er nok, at vi ved, vi er Folket fra Nord —
og i Øst og i Vest, overalt
er evindelig Jorden Normannernes Jord,
er Normannerne Jorderigs Salt.

SYDHAVSPIGEN

JEG er Sydhavspigen med det mørke Haar.
Og jeg danser, saa du ser kun mig,
mens Natten gaar.

Jeg er Pigen med de slanke Arme
og de stærke Laar,
og jeg er fra Fod til Isse
Vaar, Vaar, Vaar.

Jeg er Pigen med de unge Bryster.
Og mit Skørt
bruser, bruser.
Det er Sydhavspigens Flirt.

Vil du give Livet for min Jomfrudom,
Fremmede, saa hør, jeg kalder paa dig:
Kom, kom, kom!

Er jeg kun en Drøm, saa bliv og drøm den Drøm!
 Eller fly mig, arme —
 røm, røm, røm!

Skønt, jeg véd, jeg véd — langt borte skal
 din Sjæl
 se kun mig, kun mig, fra Haar til Hæl.

Jeg er Sydhavspigen. Hvor du gaar og staar,
skal jeg danse for dig alle Livets
Aar, Aar, Aar . . .

SLOTTET

BEVÆBNEDE med Økser og Fakler brød vi ind.
Greven og hans Yngel havde fulgt vort: „Forsvind!“
Vi blev fri for at plette vore Hænder med Blod.
Denne frygtelige Pligt var taget fra os. Gud er god.

Vi var allesammen ædru — skønt vi alle havde drukket.
Vore Tanker var det ene, var kun: Ilden, Øksehugget.
Vi gik op ad Marmortrappen med en Glæde i vor Sjæl.
Her havde gennem Tiden klapret mangan Atlaskhæl,
spanket op og spanket ned al Slags silkeklædte Ben.
Nu var det Bondestøvler, der traadte paa de Sten.

Vi kom ind i en Sal, hvor der lugted altfor godt.
Jeg kan huske fra min Barndom denne fine Duft af Slot —
dette Fristerens snigende Forsøg paa at stjæle
den Renhed, Kraft og Fred, som har Rod i vore Sjæle.

Der var Sølvting, Porcelæner — tusind Snurrepiberier.
Der var Divaner, Skamler. Der var store Malerier.
De var smukke, maaske. Men Guds egne Penselstrøg
og vor egen simple Stue med dens Lergulv og dens Røg
er dog hundred Gange smukkere end al den Kunst og
Pragt,
der her saa ned paa Folkets Millioner med Foragt.

Det er Lediggang — det ved vi — der er Satans Hovedpude.
Og de Rige er forrykte. De lo ad os derude.
Ad Sveden paa vor Pande og ad Taaren paa vor Kind.
De fornægtede Guds Skabning. Gud har sagt til dem:
„Forsvind!“

Det var paa Tide, det fik Ende. — Vore Økser tog fat.
Og tilsidst, da alt var knust, lyste rødt den sorte Nat.
I det Slot var alt fordærvet. Vaar og Vinter, Helg og Søg
var dets Liv fra Kvist til Kælder kun én eneste Løgn.
— Det skal atter bygges op. — Det skal atter brændes ned.
Det er Guds og Satans Kamp gennem Tid og Evighed.

MENNESKENE

ER det hændt dig, mens du vandred
gennem Menneskenes Gader,
at du følte, at forbi dig
gik din Moder, gik din Fader,
har du standset, for dit Hjerte
hvisket: *Fader*, raabte: *Moder*,
har du staaet med en Fremmed,
og din Sjæl sang: *Søn* og *Broder*?

Har du lært det: at i Smudset
findes altid det, der renser,
har du set det: at vi alle
ejer Skønhed uden Grænser,
at vor Svaghed og vor Styrke,
at vor Ungdom og vor Ælde
har det samme: „Vær barmhjertig!“,
har i alt et Drag af Vælde?

Blev din Visdom paa din Vandring
gennem Aar og gennem Riger,
at de Ord, der rækker videst,
er de Ord, du inderst siger,
og at elske er at elske
alle dem, med hvem du mødes
i at straale og at falme,
i at være og forødes?

NUET

D^{EN} Tid, som jeg skal leve,
den Tid, som jeg har levet,
er begge i Guds Bøger
et Blad, et fuldt beskrevet,
alt det, der er forsvundet,
alt det, der først skal komme,
er langt herfra en Stjerne,
der tindrer i det Tomme.

Kun denne Dag har Varme,
 kun denne gyldne Time
er Livets Lyst, der falmer,
 naar Aftnens Klokker kime.
Sol skinner paa mit Hjerte
 og faar det til at gløde,
men foran mig staar Mørke,
 og bag mig ligger Øde.

Ja, foran mig er Mørke,
 og bagved mig er Øde —
men ogsaa Solopgange,
 der flammer mig imøde.
Da løfter jeg mit Ansigt
 og strækker mine Arme
imod de fjerne Somre,
 imod det Tommes Varme.

I hvert et Nu er Nuer,
som svandt og som skal fødes,
og jeg er Før og Efter,
der sælsomt sammenglødes.
Alt det, som jeg skal leve,
alt det, som jeg har levet,
staar denne gyldne Time
dybt i mit Hjerte skrevet.

HUN

HAVGRAA og havmilde Øjne
har Pigen af Østerland,
og er hun end mørk som Israel,
saa er hun dog mest Norman,
og skønt jeg har kendt hende længe,
saa har jeg kun kendt hende kort,
og vist er: en Dag skal vi skilles —
naar hun, eller jeg, bæres bort.

Men hvis jeg da atter skal fødes,
skal fødes som Dreng og som Mand,
da vil jeg gaa om og søge
efter Pigen af Østerland.
Graablaa og vaarlige Øjne
og et Hjerte, der sommerligt gror,
har hun, som jeg kaldende søger.
Jeg finder vel Pigen af Nord.

Som jeg ved, jeg har kendt hende fordum,
for Aarhundreder siden maaske,
skal i nye Aarhundreders Martssol
jeg igen faa den Pige at se.
Jeg vil klage og kalde saa længe,
til hver Hindringens Heks giver tabt,
og jeg atter faar Lov til at mødes
med hende, for hvem jeg er skabt.

Thi ikke blot Aar og Aartier
vil den Pige og jeg være Et,
Aarhundreder er os for korte,
ti Tusinde Aar er for lidt.
En ustandselig Række af Somre,
af Efteraar, Vinter og Vaar,
begærer jeg sammen med hende.
Ene Evigheden forslaar.

MÆND

DER er Skorstene, Kraner i den vældige Havn.
Der er Pakhuse, Kul og et Bjerg af gule Planker.
Der er Kajer, der er Skibe — mangt et fjernt og
fremmed Navn
paa en Kæmpebov i Guldskrift nær det store, sorte
Anker.

Der er Nordhavns-Værftet. Graat mod det grønne,
grønne Vand.

Der er Røgen. Der er Dagen med dens Lys, der beruser.
Der er alle disse Mænd, som paa en bar og nøgen Strand
rejste Havnen, med dens Flaade, i hvis Rigning
Vinden suser.

Der er alle disse Mænd, som har givet deres Sved —
som har givet deres Sjæl indtil sidste Trevl og Draabe,
for at Livets Hjul skal rulle, for at Solen, der gik ned,
skal staa op og se en Verden atter ville, atter haabe.

Der er alle disse Mænd — dem, der sejler, dem, der
staar
paa det Nordhavns-Værft og svinger deres tunge,
haarde Hammer.

Der gaar Somre. Der gaar Vintre. Der gaar lange,
lange Aar.

Og de sejler. Og de hamrer. De er Bølgegang og
Flammer.

KALD

ALTFOR længe var jeg bosat Mand,
bundet som de andre til en Stue og en Pult.
Skilt fra Havet og det grønne Land
sad jeg dør i Stolen — ja, men snart er Maalet fuldt.
Verden er dog større end en Stue, alt i alt,
mere end et Skrivebord for den, hvem Pan har kaldt.

Tidligt i min Barndom lød en Røst —:
Altid skal du højest elske Altets vide Favn —
ingen enkelt Ting, men Altings Lyst.
Ene ét skal døve dit umættelige Savn —
Flugten, som du flyver over Skove, Bjerger, Søer,
Sangen, som du synger om alt det, der gror og dør.

Længe, længe nød jeg halvvejs Lyst,
delt imellem Drømmen og min Pult, hvor jeg aad Støv.
Men nu kalder vildt min Barndoms Røst,
kalder Muld og Bølger, Mænd og Byer, Luft og Løv.
Pakket staar min Randsel. Jeg er rede naarsomhelst.
Endelig at slippe! Blive heltud fri og frelst!

Endelig at blive heltud ét:
Livets Vogter, Gransker og Besynger Dag og Nat.
Samle i min Sjæl alt koldt og hedt.
Vandre over Jorden som en Seer og Besat.
— Drømme, se og synge. Ingen anden Ting har Værd.
Livet er at mætte et umætteligt Begær.

GAA —

LYSET, Stormen, Stenen, Vandet,
Jordens Runding, Mulden, Sandet —
gaa og kend den Jord, forstaa,
du har kun at gaa, at gaa.

Bølger vælter sig mod Kyster,
Ensomhedens dybe Røster
kalder alle Steder —: Kom!
Her er Livets Helligdom!

Allevegne er der Grøde.
Ødemark er ikke øde.
Alt er Kraft og Stof og Strøm,
alt er Tone, Farve, Drøm.

Se Guds Sjæl i Solopgangen,
lev i Brus af Verdenssangen,
alt, der aander, skal du kende —
gaa og gaa til Verdens Ende!

FORBRYDERE

I

SOM Draaben huler Stenen, blev deres Sjæl
hulet ud.

Deres Barndom var et Efteraar med al dets klamme
Slud.

Deres Ungdom var en Barfrost. Og den kolde
Østenvind
har forhærdet deres Hjerte, som den hærded deres
Skind.

Da blev Mørkets Glæder deres — deres Farver
Sort og Rødt.

Kun det triste fandt de muntert, kun det galde-
bedske sødt.

Deres Latter var en Isnen — deres Rus i Festens
Stund

var en Helvedsild, der brændte deres Væsens
visne Grund.

Da blev Godhed dem en Glose fra et Sprog, der
var forhadet.

Da blev Haab og Tro og Vilje dem kun Præstesnak
og Pjat.

Deres Børnelærdoms Levning var det Ord: at
Kød er Hø.

De var rede til at dræbe. De var modne til
at dø.

Til at knæle under Øksen — skønt de selv var
uden Skyld.
Til at fjernes, som man fjerner fra sin Krop en
giftig Byld.
Deres Lykke var det Onde. — I den Stund, de
knæled ned,
lo de højt og hilste Livet med en lang og ildrød Ed.

II

DER er andre, som har syndet, der er andre,
som foer vild,
skønt de fødtes af en Moder, der var glad og
god og mild,
i en Verden, der var Tryghed, hvor de trygt
fik Lov at gro
i et Foraarssolskins Lunhed, i en hegnet
Haves Ro.

De har syndet, de forbrød sig. Fordi Viljen
var for svag.
Fordi Trykket var for haardt. De forlod den
gyldne Dag
og gik ind i Skumringslandet gennem Smertens
store Port.
Og slettes kunde aldrig, hvad de éngang
havde gjort.

Deres Lykke var det Gode. Men det Onde
deres Værk.
Og stadig lød en Kalden, stadig mere nær og
stærk:
Gaa videre, glid dybere — bespot, forraad,
fornægt!
Lad din Brødes Byrde vokse, til du knuses af
dens Vægt!

I de lange, vaagne Nætter har de grædende
holdt Dom.

Midt i Mørket er de vaagnet og har angstfuldt
set sig om.

Midt i Solen har de rystet som i Feber. Thi
de saa

deres Brøde som et Skybjerg staa og true i det
Blaa.

DEN KLARE BØLGE

D^{EN} klare Bølge risler
mod det fine, hvide Sand.
Men den travle, travle Bonde
kommer aldrig til den Strand.
Kun de vilde Fugles Hær,
kun en Fisker færdes dør.
Og han røgter sine Bundgarn.
Og han bruger sit Gevær.

Den klare Bølge risler
mod den store, stille Strand.
Og de Herligheders Herre
er en krøllet Fiskermand.
Hans lyse Øjne ler,
mens han staar og ser og ser.
For det Hav, som gir ham Brødet,
gir ham meget, meget mer.

Den klare Bølge risler.
Jeg har hørt dens klingre Røst.
Men den travle, travle Verden
kommer aldrig til den Kyst,
til dens solbelyste Bred.
Det er altfor langt af Led.
I den Konges Kongerige
skal den aldrig finde Fred.

IVAR BENLØS

MELLEM Brødrene sad Ivar,
da hint bittre Budskab lød.

Og i Brødrene steg Smerten
som et Raab om Hævn og Død.

Men Ivar hilste Budet —:

Drag kun bort og vær tryg!
Det var ham, der risted Blodørn
paa Kong Ellas hvide Ryg.

Det var ham, der hævned Regner.

Vi ved ikke mer derom,
end at han, der var den milde,
det var ham, der holdt Dom,
end at han, der var den svage,
det var ham, der var stærk,
og Truslerne var Brødrenes,
men Hævnen Ivars Værk.

Lad vore Fjender vise,
om de forstaar saa godt
som Kong Ella, da det meldtes ham,
at: Ivar smilte blot.

Lad dem kende os ialfald
af vor Gerning. Alt i alt:
der er ingen værd at ligne
mer end Ivar — Benløs kaldt.

GUDEN

LAD mig se dine Øjne.
Lad mig se, om de brænder.

Kan du bruges eller ikke?

Lad mig se dine Hænder.
Om de aander, om de lever.

Lad mig se dine Øjne —
om de ikke inderst inde
er en Ormegaard af Løgne.

Jeg er Guden. Jeg er Livet.

Det, som strider og som synger.
Ødelæggeren, der skaber.

Den, der stormende forynger.
Kun de bedste har jeg Brug for.

Kun paa dem tør jeg lide.
De skal være i mit Følge.
De skal kæmpe ved min Side.

Det er Kravet, det er Loven —:

Er du tapper og uskyldig?
Er din egen lille Skæbne
dig i Hjertet ligegyldig?
Naar du falder, rækkes Sværdet
til en anden, til den næste.
Og jeg vælger gennem Tiden
kun fra Slægt til Slægt de bedste.

MIDT I HAVET—

MIDT i Havet
kom jeg til en Kyst.

Og jeg spurgte:

Venter her din Høst?

Foraar har det været.

Sommer ligesaa.

Skal du ikke mere

sejle i det Blaa?

Midt i Havet

kom jeg til en Strand.

Og jeg tænkte:

Skal jeg gaa i Land?

Vide har jeg fare.

Mange Ting er sket.

Er det Tid at samle,

hvad min Sjæl har set?

Hele Dagen

grundet jeg derpaa.

Men mod Aften

lod jeg Skruen gaa.

Vandet blev saa gyldent.

Stjerner stod i Øst.

Skudens Hjerter hamred:

Bort fra denne Kyst!

Der er Nætter,
sortere end Sod.
Der er Himle
som af levret Blod.
Der er Have, Storme,
jeg har aldrig kendt.
Der er endnu meget,
som er ikke hændt.

Det er Foraar.
Jeg er tyve Aar.
Dækket ryster.
Mærk, hvor Skruen slaar.
Gennem Stjernevrmlen
tegner Masten smaa
underlige, stille
Buer i det Blaa . . .

LIVET —

LIVET er saa fattigt,
og Livet er saa rigt,
som det har været altid
og er evindeligt.

De svedne Marker grønnnes,
og Græsset bliver Hø.

Der er at gro og visne,
at blomstre og at dø.

Der er en Blodets Bølge,
 en Rytme i det Blaa,
og ene den skal blive,
 alt andet skal forgaa.
Der er de nøgne Vægge,
 der er det korte Liv.
Saa skriv dit Digt paa Væggen,
 din Sang til Livet — skriv!

FREMAD

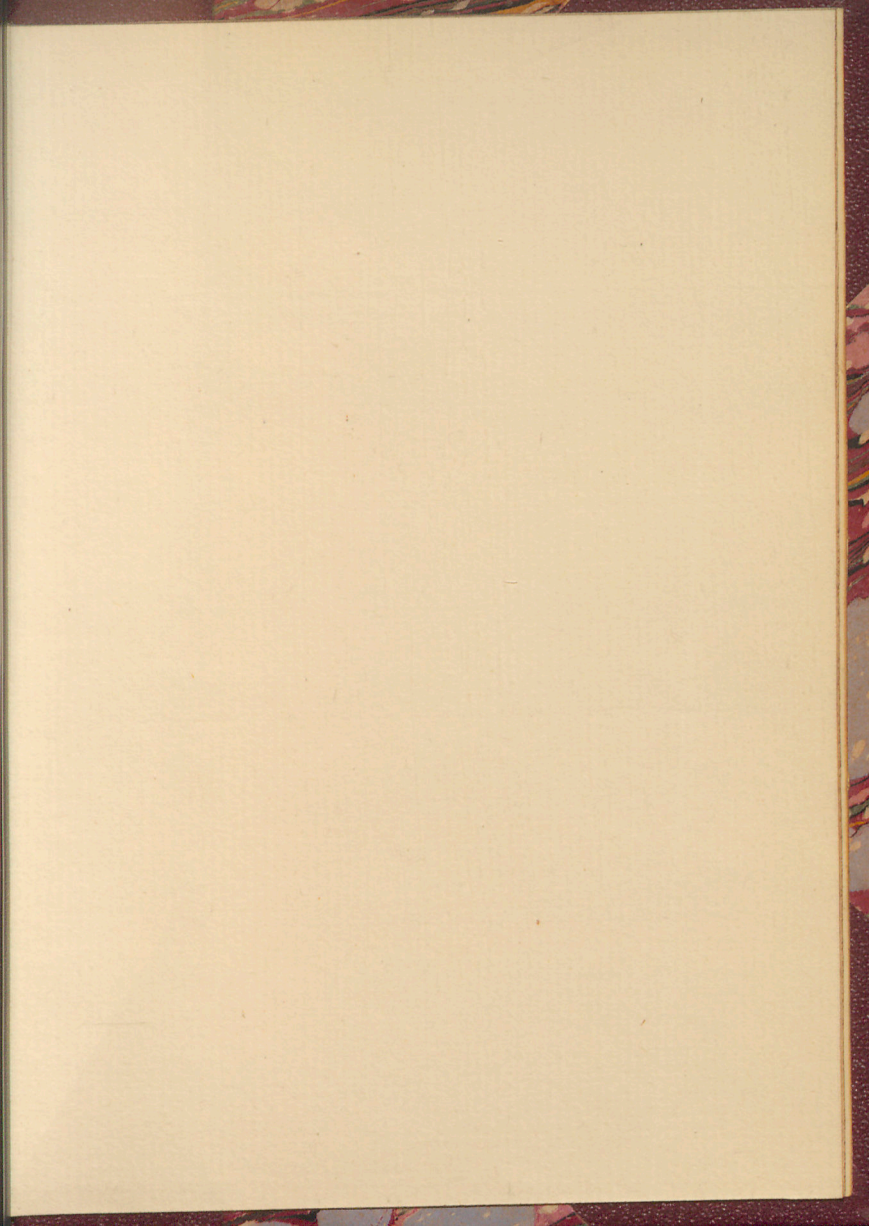
DEN Dag, der har glædet os, glemmes,
den duftede sødt og kort,
vi plukker de nye Blomster
og kaster dem visne bort.
Hver Aften vender vi Ryggen
til noget, vi elsked ømt,
hver Morgen sletter vi Sporet
af, hvad vi har salig drømt.

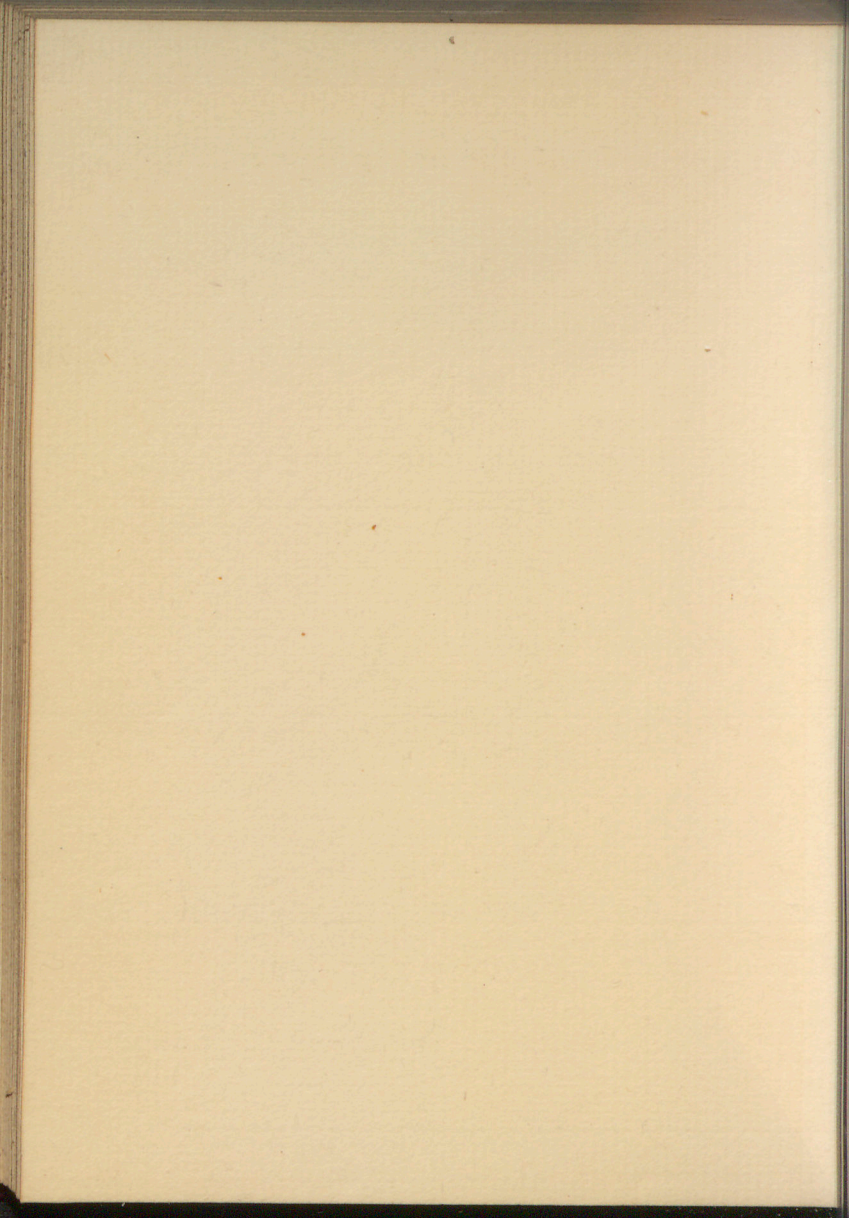
Vi fejrer de grønne Foraar,
vi bejler til Dag og Nat,
men bag os kalder i Mørket
de Aar, vi har koldt forladt.
Vi tryllebindes og bryder
de Baand, vi var hildet i,
vi favner de gyldne Somre
og farer dem fort forbi.

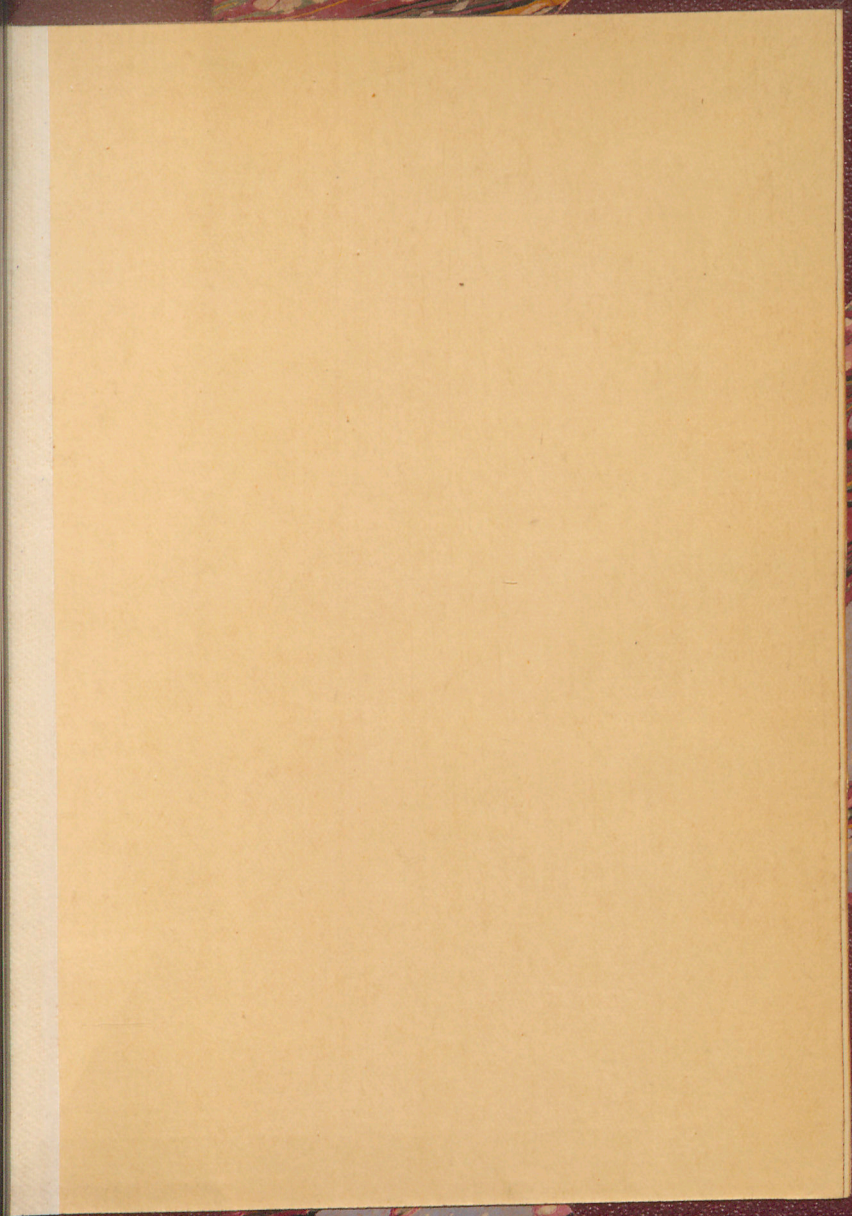
Saaledes forraader vi Livet,
og lyder vi Livets Lov,
vi følger dets hæse *Fremad*,
vi lyster dets *Hej og Hov*,
vi følger det op over Bakker
og ud over Klit og Klint,
vi følger det ind i Døden,
som Hunden sin Herre, blindt.

It is the duty of every citizen
to support the laws of the
land and to pay the taxes
imposed by the government.
The government is the
servant of the people and
it is the duty of every
citizen to support it.

The government is the
servant of the people and
it is the duty of every
citizen to support it.
The government is the
servant of the people and
it is the duty of every
citizen to support it.

KJØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI.

